

A felhő és a dűne

„Mindenki tudja, hogy a felhők élete igen mozgalmas, ugyanakkor igen rövid is” – írja Bruno Ferrero. Jöjjön hát egy újabb történet:

Született egy felhő a Földközi-tenger fölötti nagy viharban. De még arra se volt ideje, hogy megnőjön, egy erős szél máris Afrika felé sodorta a többi felhővel együtt.

Amint elérték a kontinenst, megváltozott a klíma: a nap nagylelkűen ontotta sugarait, alant pedig a Szahara aranyló homokja terült el. A szél tovább űzte őket a déli erdők felé, hiszen a sivatagban nemigen esik az eső.

Ám amint ez az embergyerekeknél is lenni szokott, a kamaszodó felhő úgy döntött, hogy elválik a szüleitől és a régi barátaitól, hogy világot lásson.

– Hát te meg mit csinálsz? – kiáltott rá a szél. – A sivatag olyan egyhangú! Térj vissza a többiekhez, és meg se álljunk Közép-Afrikáig, ahol hegyek vannak és káprázatos fák!

De az ifjú felhő természetétől fogva lázadó volt, és nem engedelmeskedett. Szép lassan aláereszkedett, majd rátelepedett egy enyhe fuvallatra az aranyló homok felett. Hosszas sétát követően arra lett figyelmes, hogy az egyik dűne mosolyogva nézi.

Látta, hogy a dűne is fiatal, nemrég alakította ki az elhaladó szél. Rögtön beleszeretett aranyhajába.

– Jó napot – mondta. – Milyen az élet odalent?

– Van társaságom. Más dűnék, a nap, a szél és az időnként elhaladó karavánok. Néha nagy a hőség, de azért el lehet viselni. És odafent? Milyen ott élni?

– Itt is van szél és nap, de én tudok úszni az égen, és sok dolgot megismerhetek.

– Az én életem rövid – mondta a dűne. – Amikor a szél visszajön az erdőből, eltűnök.

– És ez elszomorít?

– Azt az érzést kelti bennem, hogy nem vagyok jó semmire.

– Én is ugyanezt érzem. Amint erre jön egy újabb fuvallat, elvisz délre, ahol eső lesz belőlem. De hát ez a sorsom.

A dűne habozott egy kicsit, aztán azt mondta:

– Tudod-e, hogy mi itt, a sivatagban úgy hívjuk az esőt, hogy Paradicsom?

– Ó, nem tudtam, hogy ilyen fontossá válhatok – felelte büszkén a felhő.

– Sok legendát hallottam már más, idősebb dűnétől. Azt mondják, hogy eső után fű nő rajtunk és virágok. De én sose fogom megtudni, milyen az, mert a sivatagban nagyon ritkán esik.

Most a felhő habozott. De aztán széles mosolyra húzta a száját:

– Ha akarod, én megöntözhetlek. Bár még csak most jöttem, máris beléd szerettem, és szeretnék örökre itt maradni.

– Amikor először megpillantottalak az égen, én is szerelmes lettem – vallotta be a dűne. – De ha szép, fehér hajadat esőre váltod, rögtön meghalsz!

– A szerelem soha nem hal meg – mondta a felhő.
– Csak átalakul. És én meg akarom mutatni neked a Paradicsomot.

És elkezdte apró cseppekben simogatni a dűnét. Sokáig voltak így együtt, mígnem megjelent az égen egy szivárvány.

Másnap a kis dűne virágba borult. Ezt látva, az Afrikába igyekvő felhők azt hitték, hogy már elérték az erdőt, és ők is megöntözték. Húsz évvel később a dűnéből oázis lett, amely fái árnyékával hűsítette az arra járókat.

Mindez azért történhetett így, mert egy szerelmes felhő nem félt az életét adni a szerelemért.